

Kadın Vitrinin Önünde Duruyordu

ÖYKÜ

Zeynep Yenen

harf

2. BASKI

Zeynep Yenen

Yazma serüvenine, Hacettepe Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi'nden mezun olduğu 1987 yılında başladı. Dişhekimleri Odası tarafından düzenlenen yarışmada iki öyküsü ile ikincilik ödülü kazandı (2014). *Ölüm Vardiyası-Soma'nın Öyküsü ve Benim de Bir Hayalim Var* adlı kolektif kitaplarda öyküleri yayınlandı. EkinSanat, Dünyanın Öyküsü, Kurgan Edebiyat Sanat Dergilerinde, Edeb-i-Dergi isimli İnternet Dergisi'nde ve Ahlat Gazete'sinde öyküleri yayınlandı. Diş Hekimleri Odasının düzenlediği Göç temalı Öykü Yarışması'nda "Kil Tablet" isimli öyküsü ile 2016 da 2. oldu.

1964 yılında Ankara'da doğdu. Bitlis'lidir. Bitlis yöresini ve insanını anlatan hikayeler yazmaktadır. Aynı zamanda Kıbrıs'lı olan Zeynep Yenen'in bir hayali de ada hikayelerini kitaplaştırmaktır. Diş hekimidir. Evli ve iki çocuk annesidir.

KADIN VİTRİNİN ÖNÜNDE DURUYORDU

Zeynep YENEN

*h*arf

Harf Yayınları: 113

Öykü: 3

Yazar

Zeynep YENEN

Sorumlu Müdür

Özlem FİNDİK

Kapak Tasarımı

Sarakusta

www.sarakusta.com.tr

İkinci Basım

Nisan, 2019

ISBN: 978-605-9969-54-3

Bu kitabın yayın hakları © Harf Eğitim Yayıncılığa aittir.

Yönetim Adresi

Harf Eğitim Yayıncılığı

Reşit Galip Cad. Hatır Sok. No: 23/2 Çankaya/ANKARA

Tel.: (0312) 437 08 85-86 Faks: (0312) 437 08 87

e-posta: bilgi@harfegitim.com.tr web: harfegitim.com.tr

Baskı

Dumat Ofset

Bahçekapı Mah. 2477 Sokak No: 6 Şaşmaz-Etimesgut/ANKARA

Telefon: (0312) 278 82 00 pbx

Faks: (0312) 278 82 30

web: dumat@dumat.com.tr

Ön Söz

Burada yer alan hikâyelerden bazıları gazete manşetlerinden, gözlemediğim yaşantılardan ve günlük olaylardan alınmıştır. Bir yazma çalışması olarak yirmi dokuz yıl önce başlattığım öykülere, uzun bir süre ara verdim. Yıllar sonra aynı paragrafla başlayan diğerlerini yazarak Adam Vitrinin Önünde Duruyordu kitabı ile Kadın Vitrinin Önünde Duruyordu ve Çocuk Vitrinin Önünde Duruyordu dosyaları ortaya çıktı.

Yazma sürecimde beni sabırla dinleyen, yüreklendiren eşim Müfit Yenen'e, oğullarım Barış ve Emre'ye, kardeşlerim Nurhan ve Elif Oto'ya, sekreterim Bahar Karataş'a, yayıncım Ömer Faruk Ergezen'e, Editörüm Özlem Fındık'a minnettarlığım sözlerle ifade edilemez. Öykülerime katkıları için hocalarım; Sayın Mehmet Eroğlu, Cemil Kavukçu, Çiğdem Ülker, Koray Sönmez, Aysu Erden, Esme Aras, Gürsel Korat, Özcan Karabulut ve Faruk Duman'a teşekkürü borç bilirim.

Zeynep Yenen

Bir

Kadın vitrinin önünde duruyordu. Birbirinden şık kıyafetlerden birini beğenmiş olacak ki cama iyice yaklaştı. Evet, şu kırmızı siyahlı olan tam istediği gibiydi. Elini cebine attı.

Arabada 20 km hızla giderken onu görebiliyordum. Çok güzel bir kadındı. Mavi siyah saçları beline kadar dökülüyordu. Birden yanlış yöne dönuşdüm. Naviye kızgın bir şekilde beni uyardı. Dikiz aynasından vitrinin önündeki kadına son bir bakış attım. Sesi dayanılmaz derecede sinir bozucuydu. Sürekli, sürekli emirler yağdırıyor, şöyle yap böyle yap, şuraya dön, diye beni yönlendiriyordu. Bir kadından emir almak oldukça canımı sıkıyordu. Yumruğu kafasına çakasım geliyordu.

İnadına, onun söylediğinin aksi yöne döndüm. Hem siyah saçlı kadını bir daha görme olasılığını hem de benim bildiğim yoldan oraya gitmenin daha kolay olduğunu ispatlamanın hazzını hediye edecektim kendime. Tekrar beni uyardı, sinirli bir sesle,

“Allah belanı versin Naviye, bir karışma”, dedim “bırak kendi bildiğini yapayım.” Fakat o susmuyordu. Sinir bozucu tiz sesiyle emirler yağdırmaya devam ediyordu.

“Geri zekâlı kadın,” dedim “yolların kurduyum ben. Bugüne kadar sana mı sorarak geldim buralara. Bir kadından emir alacak adam mıyım ben?” Bir an sustu.

Elimin içiyle zarar vermeyecek kadar, azıcık vurdum. Yan arabadan ters ters baktılar. Yaptığımdan utandım. Öfke kontrolü problemi yaşayan biri gibi görünüyordum Naviye'nin yüzünden.

“Bunu bana yaptırdığına inanamıyorum,” dedim, seni aldığım güne lanet olsun. Hiç etkilenmedi. Yine, aynı sinir bozucu sesle devam etti. Beni deli ediyordu. Bir sigara içmek için arabayı sağa çektim. Ne olacaksa olacaktı. İnceldiği yerden kopsun dedim. Sabrımın da bir sınırı vardı. Büyük bir nefes açlığı başlamıştı. Burnumdan derin derin soluklandım. Sigaramdan birkaç nefes aldıktan sonra mantıklı düşünmeye zorladım kendimi. Bir çözüm yolu olmalıydı. Radikal karar vermek gerekiyordu. Navigatörün düğmesine basıp ses ayarlarına gittim. Seçenekler bölmesinde erkek sesini işaretleyip onayladım. Gideceğim yeri seçip başlat düğmesine bastım. Tok metalik bir erkek sesi:

“400 metre sonra sola dön,” dedi. Mutluydum. Kalp atışlarım düzelmiş, nefes açlığım geçmişti.

“Tamam abi,” dedim. Sonra şüursel bir sesle ilave ettim, “Emrin olur. Mavi siyah saçlı bir afet göreceksin o yolun üzerinde, yengen olur.

İki

Kadın vitrinin önünde duruyordu. Birbirinden şık kıyafetlerden birini beğenmiş olacak ki cama iyice yaklaştı. Evet, şu kırmızı siyahlı olan tam istediği gibiydi. Elini cebine attı.

En kısa zamanda böyle antik esintili bir şey diktirmeliydi. Modeli beynine kazıdı. O arada yürümeye devam etti. İlgiyle bakarak başka bir vitrinin önüne geldi. Bir yandan vitrine bakıyor bir yandan cebinden çıkan broşürü okuyordu.

Çok iyi bir hükümdardı I. Şapur. Dini toleransı vardı. Pek çok özelliğinin yanı sıra özellikle bu yüzden halkının sevgisini kazanmıştı. Onun aksine II. Şapur korkulan bir hükümdar oldu. Hamile kraliçenin karnına taç koyarak ana karnında iken tahta çıkarmışlardı onu. İpek Yolu'nun kontrolünü elinde tutabilmek için pek çok yer fethetti. Hristiyanlara, Mani dininden olanlara baskıcı bir politika izledi. Bu politika sonucu ortalık kan gölüne döndü.

Bizler güvenli topraklara ulaşmak için yola koyulduk. Gideceğimiz yerde, benim gibi Herodot tarihini hatmetmiş, kariyerinde bir dönem saray tarihçiliği de olan nitelikli adamlar, benzeri saygın işler bulabilirdi boğaz tokluğuna.

Dicle Irmağı'nın öbür yanı dinimize uygun insanların yaşadığı yerlerdi. Baydan bebemi, karımın sırtına vurup yola koyulduk. Köprübaşını tutan adamların bizden altın isteyeceklerini duymuştuk öncekilerden. Bu köprüden geçerken gerekli parayı vermedikleri için geri çevrilip arkadan gelenlere katlettirilen kabileler duymuştuk. Geçiş izni bilinçli olarak nehrin azdığı zaman verilip suya kaptırılan kabileler de. Kesemdekinin hepsini istediler verdim. Geri kalan paramı kırmızı esvaplı, altın saçlı kızımın kuşağında saklamıştım. On yaşındaydı. Arkasında kara saçlı güvercinim yürüyordu. Güvercinimi bu yıl evlendirmiştim, gönlünü kaptırdığı tablet yazıcısı aykırı gençle. "Sanatçuyum ben" derdi, "nostaljiyi seviyorum." Herkes gibi papirusa yazmaz tablet pişirirdi. Saray temayülleri değişince bizimle aynı dini paylaşmadığı için kızımдан zorla ayrılmadan, biz göçmek zorunda kalmadan önce öğretmişti bana kil tablet pişirmeyi.

"Yetmez," dedi köprünün bitimindeki adam. "Daha altın vereceksin!"

"Yok," dedim ellerimi iki yana açarak. Kızıma baktı. Altın saçlı olanına.

"Altın olması şart değil," dedi. "Altın rengi bir şeyler ver." Herkes karşı çıktı.

"O daha on yaşında," dediler. Adam biraz geri gitti. Ayağını karaya basıp köprüyü hızlı bir şekilde salladı. Asma köprünün kenarında tutunacak bir ip bile yoktu. Köprünün ortaları daha fazla sallanıyor, daha geniş dalgalanıyordu her iki uca göre. Gözünü kan bürümüş adam, bir daha salladı köprüyü. Baydan bebem annesinin sırtından suya düştü. Karım da atladı yüzme bilmemesine rağmen. İki kızım ve elindeki koca buğday çuvalıyla bizi takip eden kız kardeşim kollarıma bacaklarıma sarılıp benim de atlamamı engellediler. Karım battı çıktı. Battı çıktı. Battı, çıkmadı. Öldüm

derken adam örme köprüye ayağını attı. Kızımı göstererek arkadaki 157 kişiye seslendi.

“Bu kızı alacağım, kimse karışamaz. Başka bebesi olan varsa düşünsün, bu nehre çok göçmen kanı akıttım ben. Bu kızı verin hepinizi geçireyim,” dedi. Arkamdakilere baktım. Başlarını yere eğmişlerdi. Amcamın oğlu elinde taşıdığı keçi yünü battaniyeye gözyaşlarını sildi. Herkes altın saçlıma bakıyordu. Altın saçlım adama doğru ilerledi, yolumuz açıldı. Kafilem geçti. Dizlerim tutmadı. Derman kalmadı. Kendime geldiğimde buğday çuvalını bırakıp beni taşıyan delikanlıya baktım, ağlıyordu. Oğlum vardı beş yaşında. Kızım vardı kara saçlı. Yaşamak için bir mecburiyetim vardı, suya her baktığımda aklıma düşeni kovalayan.

Kafiledeki kadınları çalıştırılmak üzere bir şehvet pazarına götürdükleri günden üç gün sonra karar verdim atlamaya suya. Önce görevimi yaptım. İşbu tableti yazdım. Sonra yola koyuldum kararımı uygulamaya.

Tablet: No; 346-347-348 Tahran. Etnografya. Müzesi. MS 350. Kavimler Göçü

O sırada kadının gözü gizlice fotoğraf çeken bir ziyaretçiye takıldı. Hızlıca ilk camekânın önüne gidip beğendiği kırmızı elbisenin fotoğrafını çekti. Hızlı adımlarla müzenin başka bir bölümüne geçti.

Üç

Kadın vitrinin önünde duruyordu. Birbirinden şık kıyafetlerden birini beğenmiş olacak ki cama iyice yaklaştı. Evet, şu kırmızı siyahlı olan tam istediği gibiydi. Elini cebine attı.

Öyle demişlerdi bana. “Cepli bir takım giyecek, sen onu uzaktan görüp tanıyabilirsin vitrinin önünde.”

“Bütün kadınların cepleri olmaz mı kıyafetlerinde, başka bir kadına bakmayayım alıcı gözle.” demiştim. “Yok, kadınların döpiyeslerinin ceket cepleri dikilidir. Bugün giydiği kıyafetin tesadüfen kocaman işlevsel bir cebi var kimseyle karıştıramazsın,” demişti öbür arkadaş.

O yüzden elini cebine atmasıyla anladım ki oydu. Çok güzel, ütülü gibi düz, kızıl saçları vardı. Yanına yaklaştım. Hemen bana döndü. Gülümseyeyazdı, gülümsedi, güldü gibi geldi. “Biz biraz bahsettik. Sen onu beğenmezsen hiç yanaşma. O seni beğenmezse gülümsemez, kimse kimseye mahçup hissetmez,” demişlerdi çünkü.

Nefis bir parfümü vardı. Baharda dağlardan esen bir rüzgârla taşınan çiçeklerin kokusuydu, çocukluk anılarımdan kalan. Gülümsemişti ya da bana öyle gelmişti. Bilemedim. Karnıma bir ağrı girmişti. Emin değildim. Elin kızına gidip gülümsediniz mi, diyemedim ya.

Telefonu çaldı. Sesi o kadar huzur verici ve güzeldi ki! Sadece sesini duysam bile âşık olurdum. Biliyorum. Daha önce bir postane memuruna bu şekilde âşık olmuşum. O da arkadaşımın emekliliğini uzatan anneanesi çıkmıştı. Kıza gittikçe tutulduğumu fark ediyor, tutuldukça komplekslerim artıyor, gerginleşiyordum. Sonra bir kuş kafama yapacağını yaptı. Çok güldü. Gözlerinden yaşlar gelinceye kadar. Tabii gülümsemenin aşırısı olduğu için bir ümit oluşturamadım yine içimde.

Silmek için ıslak mendil gibi bir şey bakındım ceplerimde. Ondan da istenmez ki! Çaresiz kalınca cesaretimi toplayıp ondan istemek için açtım ağzımı:

– Bir şey sorabilir miyim, dedim çekinerek.

– Evet, dedi elini cebinden çıkarıp tokalaşmak için uzattırken, ben oyum, Mualla. En azından bir çay içip birbirimizi tanıyabiliriz.

Dört

Kadın vitrinin önünde duruyordu. Birbirinden şık kıyafetlerden birini beğenmiş olacak ki cama iyice yaklaştı. Evet, şu kırmızı siyahlı olan tam istediği gibiydi. Elini cebine attı.

Elbiseye dikkatini daha fazla yoğunlaştıramadı kadın. Arkasındaki banktan gelen konuşma sesleri ilgisini çekti. Adamın kendi kendine konuştuğunu farketti. Ama bu kadının anlamadığı bir dildi. Yine de bir süre adamı dinlemekten alıkoyamadı kendini.

Adam mırıldanmasına, “Bilseydim,” diye devam etti, kendi dilinde. “Bilseydim arkadaşımın karısıyla maddi sorunları olduğunu, elimde kalan son kuruşumu da ona verirdim. Barışlılardı belki! Arkadaşım cebinde üç kuruş para olduğu için daha güvenli, güler yüzlü dururdu karısının karşısında. Şöyle karınları doyup birbirlerine sevgiyle bakarlardı. Şöyle yemekten sonra adam eliyle karnını sıvazlar, çay da olsaydı, derdi. Ya da karınları doyduğu için akıllarına başka şeyler gelirdi. Sarılırdı karısına arkadaşım. Şöyle elini omzuna atardı. Karısı başındaki bağı açıyor, o saatten sonra geçici ikametlerine kimsenin gelmeyeceğini bilerek. Nasıl mutlu olurlardı ipeksi kahverengi saçların omuzlarından dökülüşiyle. Şöyle bir başını yana eğdi kadın, koca-